

Beeld/spraak

Mine DALEMANS / Jozefien VAN HUFFEL

OLEN | Onze voeten raken de geschiedenis elke dag, maar ons hoofd weet daar doorgaans niet van. Slechts een enkeling denkt in de Leemanslaan in Olen aan de ingenieur die als fabrikseigenaar de oprichting van de Sint-Jozefsparochie bepleitte bij kardinaal MERCIER. Of bij het Pastoor Janssensplein aan de priester die de buurt meer dan een halve eeuw bezielde. Nu de parochie honderd wordt, krijgen de grondleggers dan ook meer dan een straatnaambord. Met twee bieren, het *Ingenieurke* en het *Pasteurke*, klinken Olenaars het hele jaar op hen.

Ieder kind is een geheimenis

ZieZoZorgen

Lieve SWINNEN

„Ik trof de uitspraak „Ieder mens is een geheimenis” aan in de scheurkalender *Momenten van geluk* van Anselm Grün, monnik van de benedictijner-abdij van Münsterschwarzach. Eerlijk gezegd had ik nog nooit van het woord ‘geheimenis’ gehoord. Opzoekwerk leert me dat ‘mysterie’ (een onbegrijpelijk of onverklaarbaar feit) en ‘verborgenheid’ (eigenschappen die niet waarneembaar zijn) ‘geheimenis’ het best benaderen. In de Bijbel is een geheimenis een verborgen waarheid die alleen door openbaring gekend kan zijn.

Ik dacht meteen aan de vele kinderen die ik ken: allemaal zijn ze bijzonder, een mysterie op zich. Vaak voor anderen, maar ook voor zichzelf. In mijn werk mag ik dit bijzondere leren kennen. Uiteraard beoefen ik wetenschap, waarbij ik me baseer op onderzoek en waarbij criteria dienen gevolgd. Ik probeer duidelijkheid te scheppen, te verklaren en te duiden. Behandelingen dienen gestandaardiseerd te verlopen. Niets mysterieus dus, al blijft de persoon achter het probleem/de stoornis wel bijzonder.

Het bijzondere zit hem vaak in kleine dingen. Rikki, een achtjarige jongen met autisme, verbaast zijn ouders met de opmerking: „Nu weet ik eindelijk hoe ik moet slapen. Ik moet gewoon mijn ogen dichtdoen.” Er was

hem dikwijls verteld dat hij moest slapen, nooit echter dat je ogen dichtdoen helpt... Kobe van bijna zes werd hier enkele jaren gevolgd. Hij bleek angstig, reageerde met controlegedrag. Stilaan groeide zijn zelfvertrouwen, de klachten verminderden fel. De ouders kijken vol vertrouwen uit naar de toekomst, ze komen gedag zeggen. Kobe reageert laconiek: „Ze denken dat ik hier niet meer veel zal komen.” Zijn gezicht spreekt boekdelen: hij komt terug, dat weet hij zeker. En dan Mille, zij heeft het na een ernstige ziekte erg moeilijk gehad, was helemaal in zichzelf gekeerd. Ik mocht een periode met haar meezoeken naar nieuwe kracht, vertrouwen in eigen kunnen en de herwonnen gezondheid. Het waren intense momenten. Haar mama vertrouwt me enkele jaren daarna toe dat Mille een duidelijke boodschap gaf: „Als ik opnieuw zielig doe, mag ik dan terug naar Lieve?” Stijn van tien maakt me duidelijk dat hij heel goed begrijpt wat er in therapie gebeurt. Hij tekent de kamer waar hij misbruikt werd, werkt gespannen. Opeens kijkt hij me aan: „Jij kent veel geheimen, hè.” Knap hoe een kind de essentie van therapie weergeeft.

Vaak verrassen mijn patiënten me ook. Christophe van zeventien maakt voor mij een beeld uit krijtsteen. Twee figuren die elkaar zorgend omarmen. „Voor jou”, zegt

hij. „Dit kwam bij me op als ik aan de tijd hier denk.” Een mooier geschenk kon hij me niet geven. Pieter-Jan is een heel gevoelige jongen, hij vertoont tics, stelt gedrag dat vaak vreemd is voor anderen. We werken een jaar lang hard om zijn zelfcontrole te verbeteren. Twee weken vóór zijn zesde verjaardag, maakt Pieter-Jan een tekening voor mij. Hij spant zich in, werkt zeer geconcentreerd, weet waar hij naartoe wil. „Een vrolijk huis, hè.” Ik noem dit sindsdien ‘het huis van veerkracht’. Annabel kleit graag, zo maakt ze mij haar gemoedsgesteldheid duidelijk: een figuurtje met de armen om zich heen geslagen als ze geborgenheid zoekt, een poppetje met wijd gespreide armen als ze de wereld aankan.

Mijn medewerkers hoorden me de jongste weken vaak zeggen dat ik mijn werk zalig vind, alleen de praktische zorgen – verhuizen vraagt véél energie – maken het hectisch en vermoeiend. Werken met kinderen, jongeren en hun ouders daarentegen geeft vooral kracht. Daarvan iets teruggeven, dat blijft waardevol.

Vandaag is het een jaar geleden dat in Sierre de busramp gebeurde. Voor te veel kinderen stopte het leven daar. Ook zij blijven bijzonder, geheimenisjes. Moge de herinneringen aan hen iedereen vullen met warmte. Aan alle nabestaanden: heel veel moed en kracht.„